

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Prooemivm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

PROOEMIUM.

*A*D declarandam & explicandam hanc
Obscuram Noctem, per quam Ani-
ma ad claritatem Divinam, perfecta
unionis Amoris Dei (quantum pra-
sentis vitae status fert) tendens transi-
re debet; requirebatur profectò maius
scientia experientiaeque lumen eò,
quod mihi inesse sentio. Tot enim sunt, adeoq; profunda
tenebra, tot tam spirituales, quàm corporales afflictiones,
quas felices Anima, quae ad Perfectionis statum anhe-
lant, sustinere solent, ut neque humana sapientia satis sit
ad eas percipiendas, nec experientia, ad explicandas. So-
lus siquidem ille, qui noctem hanc ingressus est, sentire qui-
dem eam poterit, sed nequaquam verbis exprimere.
Quamobrem ad aliquid de nocte hac obscurà pertractan-
dum, minimè scientia experientiaeque confidam; utraq;
enim deficere & fallere potest; sed divinis duntaxat scri-
pturis, quas dum sequimur, haud quaquam aberrare
possumus, cum in illis loquatur Spiritus sanctus. Quam-
vis hoc minimè impediatur, quin tam scientia, quam expe-
rientia in hac descriptione adminiculis utar. Quod si ali-
qua in re, ob eius intelligentia defectum aberraverò; ne-
quaquam mens mea est, à sana doctrina, Sanctaeque Ma-
tris

PROOEMIUM.

tris Ecclesia Catholica sensu, discrepare. In huiusmodi quippe euentu, integrè me, non solum eius lumini iussio-
nique submitto & resigno: verum etiam cuiuscunque al-
terius, qui meliori ratione nixus, hisce de rebus iudicium
tulerit.

Ad hanc vero scriptionem, nõ me virium mearum ali-
qua impulit facultas, qua nulla est, si rei adeo sublimi ar-
duaque conferatur; sed firma quam in Deum concepì fi-
ducta, cum mihi laturũ opem, vt aliquid proficui depro-
mam: idque ob summam plurium Animarum necessita-
tem, qua in incepto virtutis itinere, dum eas Dominus in
hac obscura nocte collocare vult, vt per eam ad vñionem
diuinam perueniant, minimè vltèrius progrediuntur: a-
liquando quia eam ingredi, aut sese in ea collocari recu-
sant, aliquando verò quia seipsas minimè intelligunt, nec
idoneos peritosque duces, qui eas ad summitatem vsque
montis perducant, sortiuntur. Quare est res commiserati-
one digna, videre plures Animas aptitudine naturali,
diuiniq; fauoris auxilijs ad vltèrius in via hac progre-
diendum dotatas (qua si seipsas vrgere, animoseque rem
aggredi vellent, sublimem hunc statum attingerent) in
infimo cum Deo agendi gradu remanere: eo quod abnu-
ant, vel ignorent, vel certè à vita spiritualis initijs desle-
tere, & auelli non edoceantur. Et cum tandem, tanto eas
Deus prosequatur fauore, vt absque conamine proprio,
magistriq; instructione, noctem hanc intrent & per-
trascant, eo valde sero, magnisque cum difficultatibus,

+++++ 2

ac

B.
Joannis
à Cruce

Opera
Mystica
NVI
124

Causa, &
motiua
que ad li-
brum istos
conscribē-
dos impu-
lerunt.

ac minore merito pertingunt: idq; propterea, quia nequaquam se Deo permiserunt & morigeras exhibuerunt, ut eas in puro certoq; unionis itinere collocaret. Licet enim exploratum sit, posse Deum, qui eas dirigit, absq; huiusmodi adiuventis, eò illas perducere, nihilo secius, dum ea ducenti se Deo reluctatur, minus progrediuntur, nec tantum meritum acquirunt; quia voluntatē suā minimè flectunt, & in hoc ipso amplius patiuntur. Reperiuntur enim Anima, quae dum deberent sese Deo permittere, ac ad ei cooperandum conari, impediunt potius eum indiscretā imprudentique sua actione, seu exercitatione, vel resistentia: similes hac in re effecti puerulis, quos dum parentes vlnis gestare volunt, reluctantur & plorant, suis ipsi gressibus incedere pertinaciter molientes: sicque nihil itineris consiciunt, aut certe si aliquid consiciunt, erit illud infantium passibus emensum. Quamobrem ad hoc, ut Anima nōrint, permittere se à Deo duci, quando eas sua Maiestas ad vltiora promouere voluerit, tam incipientibus, quam ijs qui iam profecerunt, Deo fauente, documēta, monitaq; trademus, ut se ipsos intelligere sciant, vel saltem se à Deo duci patientur. Nonnulli siquidē Confessarij & spiritualis vita Patres, eò quòd lumine, istarumq; viarum experimētis destituti sint, potius huiusmodi Animas prepediunt, illisque detrimento sunt, quā adiuuētō: similes facti fabricatoribus Babylonis, qui cū materiam adificio aptā porrigere debuissent, aliā multū ab ea discrepantē suppeditabant, eò quòd minimè idio-

ma:

Librorum
istorum
doctrina
tam inci-
pientibus,
quam pro-
ficientibus
datur.

PROOEMIUM.

ma illud perspectum illis esset. Vnde nec quidquam perfectum est. Venite igitur, descendamus, & confundamus ^{Gen. 13, 7} ibi linguam eorum; vt non audiat vnusquisque vocem proximi sui &c. Atque ita diuisit eos Dominus. Quamobrem res est prorsus molesta, & dura, Animam in huiusmodi euentibus minime seipsam intelligere, nec qui eam intelligat, reperiri posse. Nam euenire interdū potest, quod Deus sublimissima obscura contemplationis siccitatisque viā animam ducat, & illa se deuiāsse aberrasseq; arbitretur: dumq; sic tenebris, tribulationibus, angustijs, ac tētionibus diuexatur reperiat, qui sicut consolatores illi, ^{Iob 4.} Iob, dicat; Illam melancholiā laborare, vel siccitates illas ē naturali complexione proficisci, posseq; hac in re aliquam occultam suam malitiam intercedere, proptereaq; a Deo hoc modo desereri: & solent confestim huiusmodi homines, Animam illam vel esse, vel fuisse valde deprauatam, eō quōd talia sustineat, iudicare. Nec deerunt, qui illā in via Dei retrocedere affirmant: siquidē in rebus diuinis minime eum interiorē gustum & consolationem experiatur, quam antea degustabat. Hacq; ratione geminant misera Anima penam: accidere quippe potest, maximam quā tunc illa premitur afflictionem, ex propria miseria notitia proficisci; videaturque tunc Anima meridianā luce clarius, se malorum omnium ac peccatorum esse refertissimā: hanc enim tunc cognitionem illi communicat Deus, in illā contemplationis Nocte, quē admodū postmodū dicaturi sumus. Cum verò, qui idem quod illa sentit, asseren-

+++++ 3. tem

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica
NVI
129

PROOEMIUM.

sem dicentemque, id culpâ suâ euenire, reperit: crescit in
 immensum Anima pena, & angustia fit plusquam mor-
 talis. Nec ista satis sunt huiusmodi Confessarijs: verum ij
 existimantes, has animarū afflictiones ex perpetratis cri-
 minibus ortum ducere, faciunt eas vniuersam praterita
 vita seriem retexere, ac plures generales Confessiones per-
 agere, sicq; eas denuo cruci affigunt, nec intelligunt mini-
 me tunc tempus esse istarum rerum, verum relinquendas
 tunc esse illas animas in purgatione illa, qua Deus eas e-
 xercet, consolandasque interim, ac animandas, ad aqua-
 nimiter sustinendas afflictiones, quamdiu Deo placitum
 fuerit: nam antequam Deus aliter res disposuerit,
 quidqd illa egerint, & ipsi dixerint nihil prorsus proderit.

Qualiter
 de mag-
 istri lo-
 quuntur
 in
 hunc
 librum
 agendum.

Hisce itaque de rebus Deo propitio acturi sumus, &
 De quibus
 rebus in
 hoc libro
 agendum.
 quomodo Anima tunc se gerere debeat, & qualiter Con-
 fessarius eam dirigere, quibus etiam indicijs seu argu-
 mentis dignosci valeat, an illa sit Anima purgatio: & si
 est, an sit purgatio sensus, vel spiritus (hac si quidem est
 Obscura Nox, de qua locuturi sumus) qua etiam ratione
 discerni possit, an afflictiones ista ab humore melancholico,
 an verò ab aliqua alia sensus vel spiritus imperfectione o-
 riantur. Inuenire quippe est aliquas Animas, qua existi-
 ment, se à Deo hac Obscura contemplationis, spiritualisq;
 purgationis via duci, imò & ipsi earum Confessarij idem
 arbitrabuntur: & forsitan nihil aliud erit, quam aliquid
 ex dictis tam imperfectionibus. Nec tamen desunt plures
 Anima, qua nullam se orationem exercere putant, & ta-
 men

Animarū
 orantium
 factus di-
 uersus.

PROOEMIUM.

men sublimiter orant: sicut viceversa multa, dū se insigni orationis dono praeclatas existimant, nihil ferè eius adeptæ sunt. Nonnulla sunt (quod sine dolore dici nō potest) quæ multos labores defatigationesque exhauriunt; nihilominus tamen retrocedunt, eò quod emolumentum profectus sui, non in eo, quod prodest, sed potius in eo, quod obest, constituent: alia verò in quiete & tranquillitate proficiunt plurimum. Quadam ipsismet diuinis delectationibus & gratijs, quas à Deo ad vltius progrediendum recipiunt, sese in hac via irretiunt, & praeediunt. Hoc enim itinere gradientibus, eueniunt plura, quæ iam prouocant ad gaudium, iam afflictiones fiduciam, doloresq; generant: quorum pleraque è spiritu perfectionis promanant, pleraq; verò ab imperfectionibus ortum ducunt, de quibus omnibus rebus Deo fauente, aliquid in medium adferre conabimur, vt vnusquisque legentium, aliquo modo iter quod carpit animaduertat; & quam illi tendere expediat, si montis cacumen attingere peroptet, agnoscat.

Et quoniã doctrina hac est de Obscura Nocte, per quã Anima ad Deū pergere debet; haud miretur Lector, si illæ aliquantū obscura appareat. Existimo tamē, id solū initio lectiois futurū: verum si in ea legenda progrediatur, priora clarius eū percepturū, vna quippe res, per aliã dilucidatur. Quod si libri lectioñe repetierit, puto manifestius cuncta intellecturū, doctrinamq; hæc ei tutiorē appariturā. Si verò aliquib. lectio hac nō arriserit, in causa est exigua mea sciētia, ac scribendi modus abiectus, & vilis: nã scri-

B.
Iuannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

124

PRO O E M I V M.

scriptionis materia ex se optima est, & apprimè necessaria. Arbitror nihilominus, q̄ licet hac sublimiori exactioriq; stylo tractarētur, quā hoc loco nos fecimus, nō multorū palato benè saperēt, nec à multis exoptarētur. Nō enim hīc valde moralia, & spiritualibus sapida, quibus persuasiva & iucunda ad Deum ire placet, tradentur; sed substantialis solum & solida pro utrisq; doctrina, si tamē ad spiritus nuditatem, de qua hīc agitur, peruenire voluerint. Nec animus meus est, hīc passim agere cum omnibus; sed cum quibusdam nostra sacra religionis, primitiuis Carmeli montis, tam religiosis, quam monialibus, quorū precibus ad scribendum inductus sum: quos etiam Deus gratia sua in montis huius semita collocavit; qui cum à temporalibus seculi huius rebus denudati sint, melius doctrinam hanc de spiritus nuditate percipient.

Libri isti
pro Carmeliis
praesertim
Discalceatis
confir-

LIBER